

Конь-тъ на конаря паднѣ раненъ; единътъ отъ благороднытъ момцы, слѣзохмы отъ коніетъ си и го смѣжнѣхмы и него; крошумитъ свистяхъ отъ ввредъ, нападеніето и гърменіего бѣхъ толкозь силны щото азъ зехъ да ся боѣхъ за животътъ на царя.

Той, царь-тъ въ таквозь едно прѣмеждіе, като бѣ опазилъ спокойствіето на духътъ си, слѣзълъ бѣ отъ коляскѣтъ, и когато бързаше да ся затули задъ чичовътъ си палатъ, Калубскый го настигнѣ и го улови за косѣтъ; тогазь го обграждатъ сельмъ, осьмъ души отъ нашитъ, обезорѣжватъ го, грабватъ го подъ мышцытъ, турятъ го между коніетъ си и ся завтичатъ къмъ исходътъ на улицѣтъ. На онзи часъ, исповѣдувамъ, дойде ми да повѣрвамъ, че Пулосскый подло бѣше мя измѣгалъ, като бѣ нагласилъ прѣдумысленно да затрыѣтъ царя въ туй смущеніе. За това тутакъ си рѣшихъ ся твърдо и выкнѣхъ имъ да ся спрѣтъ, или ще изгорѣхъ душѣтъ на оногозь който бы смѣилъ да мя не послуша. Богъ, покровитель-тъ на царіетъ, бѣше за опазваніето на М. П. Калубскый съ дружинѣтъ си като познахъ гласътъ ми спрѣхъ ся; стигнѣхъ и азъ; тогазь вѣскачихмы царя на единъ конь, и като приивѣхмы отъ тамъ, стигнѣхмы до окопытъ около градътъ, които царь-тъ бы принуденъ да прѣскоче съ насъ наедно.

Вънъ отъ градътъ страхъ обзе дружината ми, и ни сто раскрача още не бѣхмы ся удалечили отъ окопытъ а останѣхмы само седмина около царя,